XEN TE: (incrèdula) *Així, cap de vosaltres no vol dir el que ha passat? Li han trencat la mà en plena llum del dia, tots ho heu vist, i no vol parlar ningú?*
Oh, desgraciats!
Al vostre germà, li fan violència, i vosaltres tanqueu els ulls! El ferit crida amb força, i vosaltres calleu? El violent es mou lliurement per triar la seva víctima, i vosaltres dieu: a nosaltres no ens toca perquè no demostrem contrarietat. Quina mena de ciutat, quina mena de gent! En qualsevol ciutat, si passa una injustícia, hi ha d'haver revolta! I si no hi ha cap revolta, és millor que la ciutat sigui incendiada abans que la nit caigui! Ja ni contesten. Allí on els poses, allí es queden. I si els fas fora, deixen lliure el terreny! Res no els fa bellugar. Només l'olor de menjar els fa aixecar els ulls.

XUI TA: *Senyora Xin, vostè ha crescut al mig del carrer, i jo igual. Tenim el cap ple de pardals?*
No. Ens falta la brutalitat necessària? No. Estic disposat a agafar-la pel coll i a sacsejar-la fins que torni a escopir les peles que m'ha robat, vostè ho sap perfectament. Els temps que vivim són terribles, aquesta ciutat és un infern, però nosaltres clavem les urpes al mur que rellisca per enfilar-nos cap amunt. Llavors un de nosaltres és atrapat per la desgracia: estima. Amb això n'hi ha prou: està perdut. Una feblesa i t'esborren del mapa. Com alliberar-nos de totes les febleses, principalment de la més mortífera: l'amor? L'amor és impossible! Resulta massa car! Vostè mateixa ho diu: és que hem de viure sempre en un estat d'alerta?
Quin món és, aquest?
Passen d'acariciar-te a estrangular-te.
El sospir amorós es torna un crit d'horror.
Per què giren en cercle aquells voltors?
Perquè allí hi ha una noia que va cap a la cita.

XEN TE: *L'ordre que em vau donar de ser bona i continuar vivint, com un llamp, em va partir en dues meitats Jo no sé com va anar: ser bo amb els altres i alhora amb mi mateixa era impossible. Ajudar-me a mi i als altres, m'era massa costós. Ah, que difícil és el vostre món! Massa misèria i desesperació!*
Si allargues la mà al pobre, ell te l'arrenca! Si ajudes al perdut, et perds tu mateix! Perquè, qui podrà resistir-se gaire temps a ser dolent, si veus morir qui no es pot dur a la boca un tros de carn? Ah, d'on podria treure tot allò que em calia? Només de mi mateixa! Però aleshores hauria sucumbit! El pes dels bons propòsits m'ensorrava.

Però si cometia una injustícia, el poder era meu i podia menjar la carn millor!
Alguna cosa falsa hi ha d'haver en el vostre món. ¿Per què la maldat és recompensada?, ¿per què als bons els esperen els càstigs més cruels?

La bona persona de Sezuan
Bertold Brecht